

## UZASADNIENIE

### ***Apelacja spowodowała zmianę zaskarżonego wyroku na korzyść oskarżonego.***

Okazało się bowiem, że skazanie w sprawie II K 1/14 Sądu Rejonowego w Opocznie uległo zatarciu z mocy prawa. Zatarcie to nastąpiło co prawda już po popełnieniu przez oskarżonego zarzuconego mu w niniejszej sprawie czynu, ale przed wydawaniem wyroku przez Sąd pierwszej instancji.

Sąd Okręgowy w celu zbadania tej kwestii załączył nawet akta w sprawie II K 1/14 Sądu Rejonowego w Opocznie. Wynika z nich, że skazany wykonał w okresie próby orzeczony środek karny i uiścił grzywnę, a żadnych innych środków probacyjnych nie orzekano. Grzywna została wpłacona w całości w dniu 13 kwietnia 2014 roku (vide karta dłużnika k. 73 akt II K 1/14 Sądu Rejonowego w Opocznie). Środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych został wykonany w dniu 20 grudnia 2015 roku (vide k. 71 akt II K 1/14 Sądu Rejonowego w Opocznie).

Oznacza to, że wyrok w sprawie II K 1/14 Sądu Rejonowego w Opocznie uległ zatarciu z mocy prawa w dniu 13 listopada 2016 roku, a więc przed dniem wyrokowania w tej sprawie (art. 76 § 1 i 2 kk).

Inkryminowany w niniejszym postępowaniu czyn miał miejsce w dniu 8 września 2016 roku. W tym dniu co prawda zatarcie w sprawie II K 1/14 Sądu Rejonowego w Opocznie jeszcze nie nastąpiło, ale nie obowiązywał już oskarżonego orzeczony w tamtej sprawie zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych (bo okres stosowania tego środka karnego upłynął wcześniej – w dniu 20 grudnia 2015 roku)

Fakt zatarcia z mocy prawa wcześniejszego prawomocnego skazania za przestępstwo określone w art. 178a § 1 KK lub wymienione w art. 178a § 4 KK, zaistniały w dacie wyrokowania, co do popełnienia czynu określonego w art. 178a § 1 KK, uniemożliwia przyjęcie odpowiedzialności sprawcy na podstawie art. 178a § 4 KK także wtedy, gdy do popełnienia tego czynu doszło przed upływem okresu niezbędnego do zatarcia wcześniejszego skazania. Natomiast nie stanowi przeszkody do przyjęcia odpowiedzialności z art. 178a § 4 KK zatarcie, w dacie wyrokowania, skazania za przestępstwo, którego częścią było orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, tylko w sytuacji, w której będący przedmiotem osądu czyn określony w art. 178a § 1 KK został popełniony w okresie obowiązywania tego zakazu, co w przedmiotowej sprawie nie miało miejsca (por wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2015 roku w sprawie IV KK 162/15 opubl. Legalis).

Tym samym, Sąd meriti, przyjmując, iż oskarżony był uprzednio karany i ustalając, że prowadził pojazd mechaniczny w dniu 8 września 2016 roku będąc wcześniej skazanym prawomocnym wyrokiem za czyn z art. 178 a § 1 kk dopuścił się obłądów w ustaleniach faktycznych mających wpływ na treść wyroku (art. 438 pkt 3 kpk). Przy prawidłowo ustalonym stanie faktycznym (a więc przy przyjęciu odpowiedzialności jedynie z art. 178 a § 1 kk i przy przyjęciu fikcji prawnej, że oskarżony nie był karany) orzeczona przez Sąd Rejonowy kara i środki karne jawią się jako rażąco niewspółmierne (art. 438 pkt 4 kpk). Oskarżony co prawda w apelacji nie podnosił zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, ale utrzymanie w tej sytuacji zaskarżonego wyroku w mocy byłoby rażąco niesprawiedliwe, co uprawniało Sąd Okręgowy do działania z urzędu na korzyść oskarżonego w trybie art. 440 kpk.

Dlatego Sąd Okręgowy działając z urzędu zmienił zaskarżony wyrok na korzyść oskarżonego w ten sposób, że:

- wyeliminował z opisu czynu zarzuconego oskarżonemu w akcie oskarżenia, a przypisanego mu w pkt 1 wyroku, słowa „pomimo wcześniejszego skazania go przez Sąd Rejonowy w Opocznie prawomocnym wyrokiem sygn. akt II K 1/14 z dnia 31 stycznia 2014 roku za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości”
- zmienił podstawę prawną skazania i podstawę prawną wymiaru kary na art. 178 a § 1 kk;

- w miejsce kary pozbawienia wolności wymierzył oskarżonemu karę 300 (trzystu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;
- uchylił rozstrzygnięcie z pkt 2;
- na podstawie art. 42 § 2 kk orzekł wobec oskarżonego R. A. środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego co do wszystkich kategorii pojazdów na okres 5 (pięciu) lat;
- obniżył wysokość świadczenia pieniężnego orzeczonego w pkt 3 do 5000 (pięciu tysięcy) złotych;
- uchylił rozstrzygnięcie o opłacie z pkt 4.

W świetle powyższych zmian okazało się, że wymierzona oskarżonemu przez Sąd Rejonowy kara jawi się jako rażąco surowa w rozumieniu art. 348 pkt 4 kpk. Sąd Rejonowy wymierzał bowiem tę karę w oparciu o dyspozycję art. 178 a § 4 kk i przy błędnym założeniu, że oskarżony był uprzednio karany. Tymczasem przepis art. 178 a § 1 kk (w oparciu o który należało wymierzać karę) zawiera znacznie łagodniejsze sankcje karne od przepisu art. 178 a § 4 kk. Dlatego kara 6 miesięcy pozbawienia wolności jest obecnie zbyt surowa. Karą adekwatną do stopnia winy oskarżonego i do stopnia społecznej szkodliwości jego czynu będzie kara 300 (trzystu) stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych.

Zmiana kwalifikacji czynu spowodowała również konieczność uchylecia pkt 2 wyroku, albowiem nie ma obecnie podstaw do stosowania wobec oskarżonego dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Adekwatnym środkiem karnym będzie stosowanie tego zakazu przez okres 5 lat. Z tych samych powodów należało obniżyć wysokość świadczenia pieniężnego orzeczonego w pkt 3 wyroku do 5000 zł. Konsekwencją zmiany kary było uchylenie orzeczenia o opłacie zawartego w pkt 4 wyroku, albowiem należało wymierzyć na nowo jedną opłatę za obie instancje.

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok jako sprawiedliwy, odpowiadający prawu karnemu materialnemu i nie uchybiający prawu karnemu procesowemu należało utrzymać w mocy.

Na wydatki w postępowaniu odwoławczym złożył się ryczałt za doręczenia pism procesowych w kwocie 20 złotych.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 627 kpk i art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami) zasądził od oskarżonego R. A. na rzecz Skarbu Państwa 20 (dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym oraz wymierzył mu 600 (sześćset) złotych tytułem opłaty za obie instancje. Oskarżony pracuje, ma stałe zatrudnienie i osiąga dochody (umowa o pracę k. 41), nie ma żadnych powodów, aby zwalniać do od kosztów procesu.

Z powyższych względów orzeczono jak w wyroku.